

Perquè, serà tot allò que volgueu la magna obra realitzada pel Sindicat i la Mutual, però, no em negarà ningú que per manca d'aquesta disciplina moral, ens hi reté més que res el lligam d'argent, tan bonic com es vulgui, però lligam al fi. Haurien d'ésser aquells dolços llaços d'una ben ferma solidaritat i germanor de striats per la intel·ligència convençuda; haurien d'ésser les dolces i àurees brides del cor, les que menessin la voluntat, la qual, ben amorosa, capitulés davant del Sindicat, perquè així tots, un i un amb tots, constituíssim l'excelsa i sobirana consciència de l'estament, el qual apariés amb justícia perfeccionant els nostres destins, i amb tan amables disciplines, subliméssim la nostra vida social i colectiva.

Precisament, per manca de tals disciplines, en gran nombre de companys, orbs davant l'esperit dels nous temps, fa que el Sindicat tingui limitada la seva acció afectuosa i paternal i no pugui fer tot allò que podria fer.

Encara, per dissort pels pobles i per les ciutats, hi ha competències entre companys; encara hi ha, i no pas per incompetent ni deixat, qui no guanya, no sis mil pessetes l'any, sinó ni cinc, ni quatre mil; com també hi ha qui, pot ser, treballant menys podria guanyar més pessetes, i a la ciutat, per a no especialitzats, hi ha qui es fatiga pujant pisos, podent guanyar tantes o més pessetes i més descansat. I no diguem de les mils i mils pessetes que deixem de cobrar, havent-les guanyat, pel molt i molt que encara visitem de franc, per les moltes contractes irrisòries i vergonyants, per les moltes i nombroses partides que fallen, les quals no podem cobrar-les, essent justes i àdhuc anant per la justícia a l'ús.

Com si estés malèit l'estament mèdic o bé víctima de ben estranya paradoxa, sempre tenim coses i casos que ens neguitegen i ens posen intranquils. Es afany immoderat de riqueses materials? És enveja o vanitat! Potser orgull insà? No, és que encara tots els metges no estem prou capacitats de l'hora que passa, no llegim prou, no ens fixem amb prou voluntat i ardidesa, amb aquelles coses que més ens interessin i convenen; no som prou bons, ni pel nostre estament, ni per a nosaltres mateixos; ens mouen a molts, una mica d'espiritualitat esperançadora, no tenim confiança en el demà, perquè vivim massa ran de terra; no tenim el nostre jo intern prou educat per a que ens faci sentir el modern esperit disciplinari, conscient del nostre dret i del nostre deure.

Convé, precisa, que despertem la nostra consciència, que sagsagem el nostre esperit, per a que la intel·ligència forgui sempre en el llibre i en la vida, encarant la nostra voluntat ferma i decidida cap a la Llum, per a viure una vida intensa de metge i de ciutadà, no oblidant mai que som homes.

Ja que, no en va, l'esperit del temps ens ve guanyant cada dia més consciències, tanmateix ben amarades de disciplines morals, ben disposades a l'obra individual, ben acurada i perfecta; sense aquestes disciplines, que són la base de llur vida, el Sindicat no podria tenir la força que necessita pel seu desenrotllament i incessant expansió, coses les quals constitueixen l'aliment del seu esperit col·lectiu, llur força social per abastar les noves conquestes que la vida i el temps li prometen.

Cal, doncs, que tots ens capacitem de l'esperit del nou temps, cal que amb amor eduquem el nostre jo, que sentim la nostra disciplina ben acurada, i que si la perfeccionem cada dia la nostra obra social i colectiva, el Sindicat, esdevindrà, una vegada tot fet, una meravellosa nim-bada de glòria.